เขียนที่ ศาลาการวิงหวัดนครสวรรค์

วันที่ ๑๑ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๕๒

พี่รัก,

จ.ม. ของน้องถึงพี่ฉบับ ๑ ฉะบับ ส่วนจ.ม. ของพี่ที่ส่งให้น้องสองวันที่ ๒ นั้นพี่ทายว่าไปไม่ถึง เพราะทายเอื่อสักตรั้งเอง น้องอ่านการอพี่ส่งจ.ม. ถึงสมนะ เพราะพี่สมนะทายเดี๋ยวจนกับจ.ม. ที่ฝากเพื่อนไปที่บ้านพรอมกับแหนม แต่พี่ไม่ได้ไปกันเนื่องจาก เพราะติดว่าส่งโดยไปรษณีย์ดีกว่า จึงทำให้จ.ม. ฉบับนั้นไปไม่ถึงน้อง แต่ไม่ได้ว่าทำเพราะ จ.ม. นั้นกลับมาถึงพี่ที่ลำปางอีกมันเป็นเรื่องแปลกอยู่สักหน่อย. เดี๋ยวนี้ก็ไม่มีจะเล่าให้ฟัง จ.ม. ของน้องทาฉะบับต้องถูกเซนเซอร์ที่กรุงเทพฯ คนที่เซนเซอร์เป็นเพื่อนของพี่เอง ฉะบับหลังเทาเป็นนา: เซ็นหมดนมซอง แล้วพี่จะให้ใจที่กรุงเทพฯ. น้องคงรู้สึกน้อยใจว่าทำไมพี่เขียนถึงทันใจไม่เขียนถึงน้องด้วย แต่เพื่อทายทะลุกลิ้งแล้วคงเทาใจดีนะจ๊ะ

เวลานี้พี่หนีจากบ้านพักอันตรายมาอยู่กับรวมได้ ๑๑ แล้ว ต่อมรหายขึ้นมากแล้ว ไม่เหงาไม่กลัวผีหลอก ทั้งพี่อม ที่ๆเดียวก็เหมือนจะต้องกลัวผีอยู่อีกนาน ระวางหนึ่งปีสี่เดือนมาแล้ว (ก่ามดนแต่) ยังไม่กลับเวาอยู่ด้วยกันสองคนต่อมาใจ แต่พอเทาคิดฟังดีนั้นหาที่อยู่ใหม่ ที่แรก

เขียนที่ ๒

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ๒๔

ไม่เห็นน้อง (ติ๋ก แดง) อยู่ซึ่งเทศิดวันละ ๔๐ สตางค์ แต่ทั้งๆที่เห็นอยู่ที่ไม่ได้นอนที่นั่น ทั้งนี้เพราะยังไม่สามารถหาที่นอนมั่งได้ มั่งเอ็นรักกาลมีวันหยุดเรื่องสิ้นต้องตรวจทัน เลี้ยงของวันเทสอสารส่งมาไปพักที่วัด ผู้ตั้งใจว่าพอได้มั่งจากกรุงเทพฯก็จะไปอยู่ที่ติ๋กแดง พอดีเมื่อวานนี้ระหว่างกลับมาจากกรุงเทพฯ เทเลพินไปอยู่กับเทที่โรงพักสำเร็จ จากองนี้เลยตื่นตกใจซึ่งได้ยินเสียงสองวันนั้น และตลอดนี้ก็ไม่นึกจะไม่ต้องระเหมนหนีอีกต่อไปก็ตื่นตกลงกรุงเทพฯ เป็นอันว่าผู้มีทอยู่ดีไม่ต้องเป็นห่วง ส่วนตาหรนี้ต้องฝากหนูตกลงวานตาหรจึงเพราะสองวาก่อนที่ถูกเทหาที่นอนมา ลมจิตเทก็ต้องรีบพาหนูมาให้เห็นอนาน อะไรนี้ต่าใช้ค่าพักจึงจากวันหนึ่งๆ ๑๐ ๕๐ บาท เป็นอันว่าเป็นเสียงจะต้องค่าพักหมดทุกวัน

ที่ไม่น้องถึงว่าน้องจะไม่ปรึกษาท่านหรือเปล่าที่จะมาหาน้องของน้อง? ขอตอบที่ว่าน้องตรงทันทีเดียว ผู้ใดรับ ล.ม.ของน้องเท่ากับปัญหาสกปรกมาก่อนตามกลุ่มหนึ่งมาจนไม่ได้ ดังนั้นน้องผมจึงตกตกลงกันแต่ตนที่อยู่ตรงอาวาสที่อยู่ที่นี่ ตรงต่อ ล.ม. ของน้องช่วยขนเทสิ่งสำคัญให้ได้เป็นอย่างดี ขอให้น้องขนเขียนมาๆก็แล้วกัน ผู้ใดต่อนมาเท่าใดๆ ซึ่งเป็นตอน

เขียนที่ 3

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. ๒๔

ปีแก่ๆ ขึ้นเท่านั้น เวลาส่งจ.ม.ถึงพี่ควรส่งก่อนวันอาทิตย์ และวันพุธซึ่งเป็นวันรถด่วนออก ที่ไม่จะรถไปรถด่วนจะถึงปลาย ๔-๕ วันซึ่งจะถึงพี่ ก.ม.จะมีปีพี่ก็สั่งตรงรับรถด่วนในวันนี้ จะถึงน่องๆ ภายในสองวัน

ที่น้องบอกให้ปรากฏตาเท่านั้นจะให้ทำอย่างไรดี? ลองอาความเห็นมาซิจ๊ะ, ท่านชอบอะไรทางเมืองเหนือนี้บ้าง? ตอนกลับนี้จะได้เอาไปฝาก แหนมที่พี่ฝากไปกินและให้แบ่งให้น้องดวยเป็นอย่างไรบ้างจ๊ะ, อร่อยไหม? เมืองนี้ที่ขึ้นชื่อก็ดีแหนมนี่แหละ ก็ขึ้นชื่อเมืองดีแบะ แต่พี่ผิดไม่ได้เสียดายซื้อ คิดว่าตอนกลับน่าจะซื้อ ลองบอกมาซิว่าน้องชอบรึอะไรอ่ะ?

ฝีอยู่นี้ไม่ได้ทำงานสักเลย เล่นๆ บ้างตอนค่ำก็กินนมสด กาแฟ dinner ที่กินเสร็จแล้วก็ดูรายการกลับบ้านเท่านั้น ไม่ค่อยได้ฟังเพลงหรือท่วงทำนองใหม่ๆ ตอนตี ๓-๔ บ้างจะได้ฟังเสียงตีหมูและเสียงของสัตว์ที่เอาไปฆ่าเป็นอาหารกันเหล่านี้ไม่ได้ทำ การฆ่าสัตว์เป็นกิจวัตรของโรงฆ่าสัตว์ เมื่อไม่สามารถหาทำอย่างอื่นๆ ได้ก็ต้องทนนั่งไปจนกว่าจะกลับ พี่ต้องปลงธรรมสังเวชเรื่อยๆ ก็ไปช่วยเร่งทุบเหมือนกัน ที่ให้รู้สึกว่า "ทำบุญสร้างวัดไม่รู้ทำบาปเนื่องสัตว์จะเป็นความดีแก่ใจบ้างไม่น้อยเลย".

พี่ต้องขอให้ลาแล้ว ขอความรักจงมีแด่น้องเสมอ

พี่